

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Mercurii et Apollinis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

— quæ vindice nullo

Sponte sua sine lege fidem rectumq; colebat,
Contentiq; tuis nullo cogente creatis,

Vivebant, ut canit Ouid. Damascius Syrus in Philosophica historia: Nisi quispiam deus voluerit hominibus gratificari, exemplar Saturnia vita proponendo, &c. g. Ab vxore Rhea.] Quæ celi & terre filia fuit, alio nomine Cybele dicta, h. Relicto caelo Thebis dormiebat.] Thebesuit in Bœotia vrbis à Cadmo condita, quam Amphion muris ornauit, Bacchi & Herculis clarissima patria.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ
ἈπόλλωνοςMERCVRII ET
Apollinis.

Eodem interprete.

MERCVRIVS.

TΙ στυφρανὸς εἶ, ὃ Ἀπολλων; Ἀπ. ὄτι, ὃ Ἐρμῆ, ἀστυφρῶ ἔσθ' ἔστι ἱερῶτικῶς. Ἐρ. ἄξιον μὲν ἄνθρωπος τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἄρτι ἀστυφρῆς; ἢ τὸ κατὰ τὴν ἀστυφρῆσιν ὁρῶντες; Ἀπ. ὁ δὲ ἀμῶν, ἀπὸ ἱερῶτικῶν ἀστυφρῆσιν ἔστι δάκρυα τὸν οὐρανόν. Ἐρ. τί θύγεις ἔθ', ἀπὸ μοι, ὃ γὰρ κωβῶ; Ἀπολλ. κῆ μάλιστ', Ἐρ. πῆστιν; ὃ Ἀπολλων; ἢ τίς

li filium. MER. An mortuus est^c Hyacinthus^e & die nihil. APOL. Atque admodum. MER. Vade, Apollo^d aut quis

Quid verò tristis es, Apollo? APOL. Quoniam, ὃ Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. MER. Dignum quidem mœrore hoc: sed tu quo pacto miser atque infelix es? An adhuc dolore afficit te id quod cum^a Daphne accidit? APOL. Nequaquam, sed amasium doleo Laconem illum^b Orba-

τις ἄρας ἀνέραςος ἴω, ὡς ἀπ-
 κείναν τὸ λαλῶν ἐκείνο με-
 γάλιον; Απ. αὐτὸ ἐμὸ τὸ ἔρ-
 γον. Ερ. ἐκούῃ ἐμάνης, ὃ Απ-
 ποδορον; Απ. οὐ. ἀπὸ δὲ οὐσὺν
 κῆ τὶ ἀκείσιον ἐγχεῖτο. Ερ.
 πῶς ἐθέλω ἢ ἀκούσαι τὸν λό-
 γον. Απ. Δισκοδῆρ ἐμάνθανε,
 ἀπὸ οὐ δισκοδῆρ αὐτῷ, ὃ ἢ
 κῆ κῆσι ἀνέμων ἀπλόμῃ
 ἔειπε. ἢ ἦρα μὲν ἐν ποταμῷ
 καὶ αὐτὸς ἀμυλῶν ἦ, καὶ
 μὴ φέρον τὴν ἰπιροφίαν
 ἐγὼ μὲν ἀνέριψα, ὡς περ εἰώ-
 θαμῃ, τὸν δισκορ ἐς τὸ ἀνω-
 ὄθι ἀπὸ τὸ ταύχῆτου κατα-
 πνέσας, ἐπὶ λεφαντῶν
 πωδι ἐπέσασε φέρον αὐ-
 τόν, ὡς ἀπὸ τῆς πηνῆς ἀ-
 μά τὶ ἐντῶν ποτῶν, καὶ τὸν
 πῶδ' αὐτὸς ἀπθανέει. ἀπὸ
 ἐγὼ τὸν μὲν ἔειπερον αὐτί-
 κα ἡμωάμω καταπέσας,
 φέροντι ἐπισκέμῃ ἄχι-
 τῶ ὄρου. ὡς πωδι δὲ καὶ
 τάφορ ἐχωάμω ἐν Αμύ-
 κλει, ὅπῃ δὲ δισκος αὐτὸν κα-
 τέβαλε.

stigio Zephyrum ulcisebar,
 temq; ad montem vsque persequendo. Puerο autem ἐν τα-
 mulum extruxi in Ἐ Amyclis, quo loco discus eum prostra-
 uit.

quis ita ab omni amore alie-
 nus fuit, ut occideri formos-
 sum illum puerum? APOL.
 Meum ipsius factum hoc est.
 MER. Quid igitur? insani-
 uistim? Apollo? APOL. Nō,
 sed infortunium quoddam
 inuito mihi accidit. MER.
 Quomodo? cupio enim au-
 dire rationē hanc. APOL.
 Disco ludere discēbat, at-
 que ego unā cum illo lude-
 bam. Ceterum ventorum
 omnium pessimē perditius
 Zephyrus amabat quidem
 longo iam tempore etiam
 ipse illum. Verūm negle-
 cto eo, & contemptum istum
 non ferente, ego quidem,
 quemadmodum consueve-
 ramus, discum in alium sur-
 sum versus iaculabar, ille
 autem deorsum à Taygeto
 spirans, ablatum hunc in ca-
 put puero infixit, ita ut ex
 ea plaga & cruor maneret
 affatim, & ipse puer statim
 moreretur. Verūm ego eus
 tortis in eum sagittis, fugien-
 temq; ad montem vsque persequendo. Puerο autem ἐν τα-
 mulum extruxi in Ἐ Amyclis, quo loco discus eum prostra-
 uit.

τίθειαι. ἢ ἀπὸ τῆς αἵματός ἄν
 ὁ ἀναδομῶνα τὴν γῆν ἰποίν
 ὁ ἡδιστον, ὁ ἔρμῆ, ἢ ἀνθε
 σαζον ἀνθίων ἀπάντων, ἔτι ἢ
 γράματα ἔχον, ἰπασόντα
 ὡς νεκρῶ. ἀρὰ σοι ἀλόγως τις
 λυπῶσαι δοκῶ; Ἐρ. ναὶ, ὦ Α
 πομορ. ἦδεις γὰρ θνητὸν πε
 ποιμησῶ τῆς ἐρωφῆς, ὡς μὴ
 ἀχθῆς ἀπὸ θανάτου.

pollo. Noras enim mortalem te comparasse amasum tibi:
 quare dolere non debes, mortuo iam illo.

uit: & florem ex cruore il
 lius terrā induere feci, sua
 uissimum illū quidem, Mers
 curi, atq; omnium fragran
 tissimum, præterea & h li
 teras quasdam habentē, quæ
 mortuum ipsam quasi deplo
 rant. Num tibi igitur præter
 rationem mæstus fuisse vi
 deor? MER. Sane verò, A

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a DAPHNE accidit.] Vide proximè sequentem dialogum
 Mercurij & Apollinis, & quæ in eum annosauimus. b Oeba
 li filium.] Oebalus Hyacinthi pater, Lacedæmoniorum rex
 fuit, à quo regno Peloponnesi Lacomia pars, Oebalia dicta est.
 c Hyacinthus.] Hyacinthus puer fuit Amiclus, eodē tem
 pore ab Apolline & Zephyro adamasus. Verùm cum in Apol
 linis amorem propensior esset, agrè id ferens Zephyrus, amo
 rem in odium conuertit. Cum itaq; Apollo cum Hyacintho suis
 delicijs disci iactu sese exerceret, Zephyrus nocendi occasiōem
 naclius, discum ab Apolline emissum statu suo in caput Hyacinthi
 conuertit, puerumq; interemit. Cuius mortem cum ægerimè
 ferret Apollo, tellus in amatoris Dei solatium, cruorem eius com
 mētans in florem sui nominis. Refertur hæc fabula in Pale
 phato, libro de Fabulosis narrationibus, & paulò aliter ab
 Ouidio libro 10. Metamorph. d Disco ludere discubat.]
 Erat publici exercitamenti genus, quo discus æneus arte simul
 & viribus ita ab humo torquebatur in altum, vt intra cer
 tum spatium decideret. Rotunda quedam erat moles siue
 ænea, siue ferrea, vel plumbea vel saxea, cuius iactu homi
 nes

nes inter se adhuc hodie certant. Huiusmodi disco etiã videntur hodie mimi & histriones, qui quæstus gratiã coram populo gestibulantur, dum nesi in quid ad disci formam rotundam & anem iaculantur in aërem, dinde virgã excipiunt, quos discobolos appellat Plinius libro 35. capite 11. hoc est, disci iactatores. e Zephyrus amabat.] Zephyrus ab occasu æquinoctiali stat, Latini Favonium appellant, quo planta omnes germinant & pullulant: vnde Ζωνφόρος dicitur, quasi vitam ferens. Vide Gell. lib. 2. cap. 22. f. Taygeto.] Mons est Lacedæmonie, Amyclis imminens. g. Amyclis.] Amycla vrbs Lacedæmonie, à qua Amyclaus dicitur Hyacinthus. h. Literas.] Sui. da hyacinthus est genus violæ vernæ, colore obscuræ purpuræ, quod venis quibusdam nigris est distinctum, ita discurrentibus lineis, ut duarum Græcarum iuerarum α & β figuram referant, quæ res Poëtis duplicis fabulæ occasionem præbuit. Nam & Hyacinthum puerum ab Apolline dilectum, quem imprudens disci iactus interfecit, in hunc florem mutatum tradunt, interfectionemq; dolentis cœ, quæ ex duabus illis literis conficitur, veluti testimonium doloris, quem Apollo ex eius morte conceperat, habere inscriptam. Præterea etiam Aiacem in eundem florem conuersum aiunt, dum impatientiam prelati sibi Vlysis seipsum interemit, duasque primas eius nominis literas in hoc flore mansisse impressas. Ouidius utramque fabulam complexus est lib. 13. Metam. his versibus:

—rubefactaque sanguine tellus
Purpureum viridi genuit de cespite florem,
Qui prius Oebalio fuerat de vulnere natus.
Littera communis medijs pueroque viroque
Inscripta est folijs, hæc nominis illa quærelæ.

& hoc ænigma apud Virgilium:

Dic quibus in terris inscripti nomina regum
Nascantur flores: & Phyllida solus habeto.

Idem Ouidius:

Ipse suos gemitus folijs inscribit, & cœ cœ
Flos habet inscriptum, funestaq; litera dicta est.
Hyacinthum Latini vaccinium appellant.